

ΑΥΤΟΓΥΣΤΟΓ ΜΑΚΕ

## Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Φλόξ ισχυρά, άόρατος, αναδιδομένη από το στέμματος, ανήρχετο ανεπαίσθητως ως άρωμα μεθύσκων τὸ πνεῦμα τῆς νέας βασιλείας.

— Ίδού, εἶπε, τὸ ἄκρον ἄωτον τῶν φιλοδοξῶν ὀνείρων παντὸς θνητοῦ. Ἐν στέμμα! Φραγκίσκη Ὠβινιέ, σύζυγε τοῦ Σκαρρών, σύ, πρὸς ἣν ἡμέραν τινα προεῖπον ὅτι θὰ γείνης βασιλίς, ἰδού, ὅτι στέφεσαι νῦν, διότι ὁ Θεὸς τὸ ἠθέλησεν!

»Ω! ἐπανάλαβε με φωνὴν ταπεινοτέραν, ὁ Θεὸς ἔπραξεν ὑπὲρ ἐμοῦ ὅ,τι ὑπὲρ οὐδενὸς ἄλλου ἐπὶ τῆς γῆς πλάσματος. Ὁ Θεὸς ἐγένετο συνένοχός μου καὶ ἠύδοκῃσε νὰ μεριμνήσῃ, ὅπως σώσῃ τὴν ἐλκεϊνὴν μου ματαιοδοξίαν. Ὁ Θεὸς με ὠδήγησε ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐνεδρῶν, ἐπληξέ με διὰ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ τὸν μάλλον ἀμείλικτον τῶν ἐχθρῶν μου. Ὁ Θεὸς με ὑπερεπλήρωσεν εὐεργεσιῶν! Χάρεις εἰς αὐτὸν δύναμαι νὰ ἐγείρω σήμερον τὸ βλέμμα χωρὶς νὰ ἐρυθριάσω καὶ βλέπω ζῶντα ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, τῆς εὐνοίας, τῆς καλλονῆς, ἕνα υἱόν, τὸν ὁποῖον ἴσως χθὲς θὰ ἤμουν ἀρκετὰ ἀνανδρὸς, ὥστε νὰ τὸν ἀπαρνηθῶ, ἀρκετὰ ταπεινὴ, ὥστε νὰ τὸν ἀφήσω ν' ἀπολεσθῇ, ἐκ φόβου μήπως ἐνοχοποιηθῶ εἰς τὴν Σὴν ἀγαθότητα, Θεέ μου, θὰ ἐπιστρέψω πρὸς Σὲ ἄσπιλος ἀπὸ παντὸς ἐγκλήματος καὶ θὰ διηρχόμην τὸν βίον ἀγνὴ ἀπὸ πάσης κηλίδος, θὰ ἐγενόμην πανίσχυρος καὶ θὰ ἔλεγον: Δι' ἐμὲ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεγαλειτέρα εὐδαιμονία!

»Αὐτὰ ἔπραξες, Θεέ μου, δι' ἐμέ. Καὶ τώρα τί δύναμαι νὰ πράξω ἐγὼ ὑπὲρ Σοῦ;

»Σύζυγος βασιλέως, ὅστις οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ διαγνώσῃ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, θὰ τολμήσω νὰ καθισθῶ ἐπὶ τοῦ θρόνου ὅπου ἐκάθισεν ἡ ἀγία, ἡ ἄσπιλος Μαρία Θηρεσία; ... Ἀγέρωχος ἐπὶ τῇ ἀτιμωρησίᾳ, θριαμβεύουσα, ὑποκρίτρια θὰ φέρω ὡς προῖκα ἀναισχύντως εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην τῶν βασιλέων τὴν ἀτίμωσίν μου, ἣν ὁ Θεὸς δὲν ἐπέτρεψε ν' ἀποκαλυφθῇ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, διότι ἐπιφυλάσσεται ἰσως νὰ τὴν τιμωρήσῃ βραδύτερον; Ἐλευθέρᾳ καὶ γαλήνιῳ, χάρις εἰς τὴν ἐπιεικείαν Του, θ' ἀρχίσω ἐκ νέου τὸν βίον τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ ἐλέγχου; Ὁχι! ὡς πράξω καὶ ἐγὼ κατὰ ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ ἀνθρώπινον πλάσμα νὰ κατέχῃ πάντα τ' ἀγαθὰ ἐπὶ τῆς γῆς.

»Ἀς ἴδωμεν τί πρέπει νὰ τηρήσω καὶ τί πρέπει νὰ παραχωρήσω, ἀφοῦ ὁ Ὑψίστος μοὶ ἀφίνει ἐλευθέραν τὴν ἐκλογὴν.

»Λοιπὸν, θέλω νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀσπάζωμαι τὸν υἱόν μου, νὰ ἔχω ἐν μυστικὸν ἀνῆκον εἰς ἐμέ καὶ μόνον νὰ συγκινῶμαι βλέπουσα τὸν νέον ἐκεῖνον νὰ τὸν βοηθήσω, νὰ τὸν προστατεύσω, νὰ τὸν

πλουτίσω, νὰ τὸν κάμω ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν ὑψίστην βαθμίδα τῆς ἰσχύος καὶ τῆς εὐδαιμονίας! ... Θέλω νὰ με ἀγαπᾷ, ὅπως ἡγάπα τὴν μητέρα του. Θέλω καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία νὰ ὑπολήπτωμαι καὶ νὰ θαυμάζω τὸν ἐαυτὸν μου κατὰ πᾶσαν ὥραν, κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐν παντὶ πράγματι, νὰ εὐχαριστῶμαι βλέπουσα τὴν μορφήν μου ἐντὸς τοῦ κατόπτρου, ν' ἀναλύω πᾶσαν λεπτομέρειάν τῆς ψυχῆς μου. Αἱ εὐχαὶ αὗται εἶνε ἀντάξιαί τῆς γυναικός, ἣν ὁ Θεὸς ἠύλογησεν εἶνε ὠραῖος κληρὸς καὶ με ἀρκεῖ νῦν ὡς ἀποδώσωμεν τὸ ὀφειλόμενον πρὸς τὸν Θεόν».

Ἡ μαρκησία με τὸ ὄμμα ἀπαστραπτόν ἐκ τῆς ὑψηλῆς ταύτης ἐμπνεύσεως, προέβη κατὰ τρία βήματα πρὸς τὸ στέμμα, ὅπερ ἀνεπαύετο ἀκτινοβόλον ἐπὶ τοῦ ἐξ ὀλοσηρικοῦ ἐπιστρώματος τῆς τραπέζης.

Ἀνύψωσε βραδέως ἀμφοτέρους τὰς τρεμύσας χεῖρας καὶ γονυπετοῦσα πρὸ τοῦ ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ Ἐσταυρωμένου:

— Θεε αἰώνιε, Θεε ἀγαθέ, Θεε τῶν βασιλέων, εἶπε, δέχθητι τὴν προσφορὰν τοῦ εὐγενεστάτου καὶ τιμαλφεστάτου τῶν δώρων, ἐξ ὧν ἀνθρώπινον πλάσμα δύναται νὰ σοῦ προσφέρῃ. Ἀφιερῶ εἰς σὲ τὸ στέμμα τοῦτο καὶ σὲ ἱκετεύω νὰ τὸ δεχθῇς, διότι ὑπῆρξες δι' ἐμὲ πολὺ μεγαλόδωρος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ δέομαί Σου εἰς ἀντάλλαγμα τῆς μεγάλης ταύτης δόξης νὰ μοὶ παρασχῇς τὸ ἔλεός σου ἐν οὐρανοῖς.

Καὶ ἀπέθηκε τὸ στέμμα ἐπὶ τοῦ κρανίου τοῦ γεγλυμμένου παρὰ πόδας τοῦ σταυροῦ τοῦ σωτῆρος, δακρυρροῦσα δὲ ἐβυθίσθη εἰς ἄφωνον καὶ παρήγορον προσευχὴν.

Ὁ βασιλεὺς ἐλθὼν μετὰ τινων αὐλικῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἀνέμενεν εὐσεβάστως, ὥς ὅτου ἡ μαρκησία περατώσῃ τὴν προσευχὴν.

Τὸ βλέμμα του ἐν τούτοις ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ στέμματος. Ἐνόμισεν ὅτι ἡ νέα βασίλισσα νῆχαρίσκει τὸν Θεόν, διότι τὴν ἀνύψωσεν ἐπὶ τοσοῦτον καὶ αἱ εὐχαριστικαὶ τῆς ἐφάνησαν αὐτῷ ὅπως οὖν πρόωροι.

— Κυρία, εἶπε, διὰ φωνῆς ἀβεβαίου, τὰ στέμματα δὲν ὑπόκεινται ἄρα γε εἰς φθορὰν καὶ χωρὶς νὰ ἐπιτεθῶσιν ἐπὶ κρανίου νεκροῦ; Πολὺ κακὸν οἰωνὸν προμηνύετε εἰς τὸν ἐαυτὸν σας.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, τὸ τοιοῦτο ἡδυνάτό τις νὰ εἴπῃ ἂν ἤμην βασίλισσα.

— Καὶ μήπως δὲν εἴσθε; μήπως δὲν εἴσθε ἀξία νὰ εἴσθε;

— Ὁχι, Μεγαλειότατε εἰμαι σύζυγός σας καὶ τοῦτο εἶνε ἡδὴ τιμὴ ἀρκετὰ μεγάλη δι' ἐμέ. Οὐδέποτε ἔσχον τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἐπιθυμήσω καὶ οὐδέποτε θὰ δεχθῶ ἄλλο τι. Τὸ στέμμα τοῦτο οὕτω πῶς τοποθετημένον, Μεγαλειότατε, εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς διὰ παντὸς ἀποθανούσης βασιλικῆς μου ἀξίας. Χορηγῆσατέ μου τὴν χάριν νὰ μὴ γείνῃ πλέον εἰς τὸ ἐξῆς οὐδεὶς περὶ αὐτοῦ ὑπαινιγμός. Ὁρκίσθημι εἰς τὸν Θεόν ὅτι θ' ἀποθάνω μαρκησία Μαιντενῶν, σύζυγος ἀγνωστος καὶ ταπεινὴ

δούλη τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Δὲν ὑπῆρξαμεν ἄρα γε εὐτυχεῖς οὕτω πῶς ζῶντες; Ὁ Θεὸς δὲν ἠύλογησε τὴν ἐνωσίν μας ταύτην; Ἐπαναλαμβάνω τὸν ὅρκον μου, Μεγαλειότατε, εἶπεν ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὅτι τὸν σύζυγόν μου καὶ ὅτι τὸν βασιλέα ἀγαπῶ.

— Ὡ, ναὶ! μαρκησία, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς μετὰ χαρᾶς ἐγωῖστικῆς, ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ, με ἀγαπάτε εἰλικρινῶς, τὸ βλέπω καὶ σὰς εὐχαριστῶ!

Ἡ μαρκησία προσέκλινεν, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς ἠσπάζετο τὴν χεῖρά της, ὁ Θεὸς δὲ γινώσκει ποῖον στεναγμὸν κατέπνιξε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Εἶτα αἰφνης:

— Ἐχω μόνον μίαν ὄχι ἀμοιβήν, ἀλλὰ μίαν χάριν νὰ σὰς ζητήσω, Μεγαλειότατε, εἶπεν.

— Λέγετε, κυρία.

Ὁ κύριος Λουδοά ἦτο ἐχθρὸς μου, ἀλλ' ἀπέθανε διατελὼν εἰς τὴν Ὑμετέραν ὑπηρεσίαν, ἀνκμφιβόλως δὲ ἡ ἀπελπισία, ἣν ἠσθάνθη ἕνεκα τῆς κατὰ τὴν πρωίαν, συμβάσης σκηνῆς συνήργησεν εἰς τὸ φοβερόν του τέλος.

— Λοιπὸν, κυρία;

— Μεγαλειότατε, θὰ ἦτο μέγα, θὰ ἦτο δίκαιον νὰ μὴ ἐπεκταθῇ ἡ ὀργή σας πέραν τοῦ τάφου. Ἐτιμωρήσατε τὸν ἐνοχον, ἀπομένει ὅμως Ὑμῖν ν' ἀνταμείψετε μεγάλας ἐκδουλεύσεις. Ἀνταμείψατε λοιπὸν τὸν πατέρα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀθώου υἱοῦ. Δόσατε εἰς τὸν κύριον Βαρβεζιὲ τὴν κληρονομίαν τοῦ κυρίου Λουδοά διορισάτε τὸν ὑπουργόν σας!

— Ἐνα ἀνθρωπὸν τὸσον νέον!...

— Ἐχω τὸ δικαίωμα, Μεγαλειότατε!...

— Τῷ ὄντι! ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

Ὅπως ἐξήσκησα τὸν πατέρα, θὰ ἐξασκήσω καὶ τὸν υἱόν. Ἡ αἵτησίς σας γίνεται δεκτὴ. Κυρία, εἴσθε γένναίᾳ ἐχθρά, πάντες θὰ τὸ ὁμολογήσουν.

— Καὶ τοῦτο προσέτι εἶνε ἐκδίκησις, ἐπιθύρυσεν ἡ μαρκησία ρίπτουσα βλέμμα λαθραῖον ἐπὶ τοῦ ἀπολεσθέντος στέμματος.

Ἐπεταί τὸ τέλος.

ΕΡΚΜΑΝΝ - ΣΑΤΡΙΑΝ

## ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

[Τέλος]

— Τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴν; Μὲ ποῖον δικαίωμα τὴν καταδιώκετε;

Ὁ Σπέρβερ ἠνωρθώθη, καὶ προσηλὼν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ βαρῶνου.

— Καὶ σεις, εἶπε μετὰ παραδόξου μειδιάματος, με ποῖον δικαίωμα τὴν πιάνετε; ... Διότι ἡ γυναῖκα αὕτη εἶνε ἐκεῖ... τὴν βλέπω εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου... Μὲ ποῖον δικαίωμα ἀνακατεύεσθε εἰς τὰς ὑποθέσεις μας; ... μήπως δὲν γνωρίζετε ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἰδιοκτη-